

confectus, unitatum est varia collectio. Unitates per se singulæ unæ sunt; simul positæ numerus, et multitudo sunt. Ergo et unitates, et multitudo sunt. Ut autem multitudo sunt, vel ex unitate una profluent, vel altera ex altera pronascetur, vel nulla profluet ex altera, et singulæ per se subsistent omnes. Sin altera ex altera nasci dicantur, duæ quæ sunt in duobus, et tribus fieri poterunt; et tres, ex quatuor, et sex, ex decem, nihilo minus quam tres ex duobus, aut quatuor ex tribus. Atque ita quæ natura sunt posteriora, priora fient, sicut et priora fient posteriora. Quod nulla sana mens concesserit. Præter hæc. Si altera ex altera pronascitur, quæ in duobus est secunda, ex priore fiet. Eaque vel intereunte, vel remanente? Si intereunte, iam non amplius duæ erunt in duobus, sed una, et duo erunt duo, et non duo. Si remanente, et hæc fiat ex altera, vel ex priore alia, vel ex socia sequente. Si ex hac, contra naturæ ordinem, fit antèrius ex posteriore. Si ex alia priore, vel hæc, illud unum quod quærimus erit, vel non erit. Si id non erit, tunc alia unitas præcedet, ex qua anteriore prima in duobus fiat unitas. Et hæc etiam, vel prima, quam quærimus est, vel non ea est. Si est, unum quod quærebamus, consecuti sumus; eritque una unitas, omnium unitatum prima Et unum, omnium unorum primum. Atque in eo indagacionem hanc sistemus. Sin vero non est prima, et hæc etiam ex alia fiet, et hæc quoquæ ex alia. Atque ita indagatio abierit in infinitum. Quod si fieri nequit, et philosophantium concedit nemo: plusquam necesse fuerit, aliquam primam esse unitatem, aliquod primum unum. Quæ nec ex aliis fiant, et per se eo consistant, antequam multitudo ex eis oriatur. Et prima omnium unitatum, erit ea unitas, et prior omnibus unitatibus, quæ ad numerum concurrant constituendum. Et unum, unorum omnium primum, et prius omnibus unis, quæ ad entium multitudinem conveniunt conflandam. Et si entium multitudo, quæ et visitur, et sensibus omnibus sentitur, numerus entium est; et singulum entium, quæ hunc entium numerum conflant, unum est, necessario ad unum primum, quod prius entibus sit omnibus, deveniendum. Iisdem enim rationum necessitatibus deducemus, vel singulum entium per se stare, vel ex alio aut fieri, aut factum esse. Eoque finito, vel infinito ente, et nihilo, quibus deducta sunt superiora in primum unum. Vel enim entium singulum, unum est, vel nihil. Nihil esse, nemo dixerit. Unum ergo sunt singula. Ergo omnia, plura una sunt. Horum plurium singulum, vel unum est? Vel et ipsum plura? Si plura, singulæ horum plurium partes, vel unæ, et ipsæ sunt, vel plures? Si plures abierimus in infinitum. Ergo singulæ sunt unæ: et ex pluribus unis, unum fiet totum. At hoc, unitas est numeri. Et hæc, vel per se constat, vel ex altera fit, vel nulla fiet ex alia. Atque ita eadem impossibilia, quæ prius, revertentur. Concluditur ergo, plusquam mathematica necessitate, sicuti unitates numeri omnis, atque omnis multitudinis, ad unam primissimam omnium unitatem deducuntur, ita entium omnium, multitudinem, ac numerum, ad unum primissimum necesse est reduci. At primissimum hoc unum, de numero ne aliorum entium est? An et numerum eorum antecedit, et ex eorum numero non est, et inter reliqua non connumeratur? Ita contemlemur. Unita illa prima unum illud primum, ante ne numerum est? An cum numero, et in numero? Certe unitas est, unum est, antequam duo fiant, aut tria. Neque enim hæc, aut alia in numero nasci possunt, aut fieri, nisi unitas, nisi unum antecedit. Nam cum omnes numeri unitatum, atque unorum sint collectio, nisi unitas, nisi unum ante sit, nulla unitatum, nulla unorum fiet collectio. Unitas ergo, et unum, omnem numerum antecedunt. At quo modo antecedunt? An, ut tantum ante sint, et sedeant ociosa? An vero principium sunt ut duo fiant, et tria, et quatuor, et reliqui numeri. Si dicamus, ea sedere tamquam in numerorum vestibulo ociosa, poterunt etiam inde abesse, sine ullius numeri maleficio. Et numeris nihil peribit etiamsi e vestibulo discedant. Sin vero, et duo, et tria, et reliqui esse non possint, nisi illa in vestibulo sedeant. Ex quo si surgant, ipsi pereant, efficientiæ vires, unitas, unumque, in eos habebunt. Atque ita principium numerorum fuerint, non ordinis tantum, ut ab eis incipientes reliqui procedant. Neque numerationis solius, ut ab eis incipiant numerari. Sed principium, ut vocant essendi, et essentiæ ipsorum, et constitutionis. Nisi enim unitas, unumque essent, nulli essent numeri. At essentia numerorum hæc, in eo ne consistit, ut duo, sint collectio duarum